

บทที่ 10

แจ็ก ลันตัน (Jack London)

(ค.ศ. 1876-1916)

แจ็ก ลันตัน เป็นนามปากกาของ จอห์น กริฟฟิธ (John Griffith) เกิดที่
ซาน ฟรานซิสโก เมื่อวันที่ 12 มกราคม ค.ศ. 1876 บิดาคือ คับเบิลยู เอช แชนนี
(W.H. Chaney) ซึ่งมีความสนใจทางค่านโหราศาสตร์จึงพยายามศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองจนมี
ความสามารถ มาราคคือ ฟลอรา เวลแมน (Flora Wellman) ซึ่งเป็นบุตรสาวของ
ตระกูลที่มั่งคั่งตระกูลหนึ่งในโอไฮโอ ค่ายเหตุที่ลันตันเป็นลูกนอกสมรสจึงทำให้เขาไม่รู้จักร
ว่าบิดาของเขาคือใคร ลันตันต้องใช้นามสกุลของพ่อเลี้ยงแทน บิดาเลี้ยงของแจ็ก ลันตัน
ชื่อจอห์น ลันตัน เป็นที่เจียบขงมี สุกภาพ ชอบชีวิตการทำฟาร์มเลี้ยงสัตว์ ต่อมาธุรกิจของ
บิดาเลี้ยงต้องล้มเหลวลง เนื่องมาจากความไม่เต็มใจของมารดาซึ่งเชื่อในเรื่องโศกลาง
ไสยศาสตร์ ค่ายสภาพเช่นนี้ทำให้ลันตันได้รับความรักความอบอุ่นจากในครอบครัวเลย
ความเป็นลูกนอกสมรสและความยากจน เป็นสิ่งที่ติดอยู่ในใจของลันตันตลอดเวลาจนกลายเป็น
เป็นบ่มค้อยของตัวเองเอง ตั้งแต่เล็กลันตันจำต้องช่วยตัวเอง กล่าวได้ว่าลันตันเติบโตขึ้นมา
ท่ามกลางความยากจน เมื่ออายุ 15 ปี ลันตันกลายเป็นคนเร่ร่อน และเมื่ออายุ 18 ปี ลันตัน
ได้ทำงานหลายอย่างคือเป็นคนงานในโรงงานอัคระป่อง โรงงานปอกระเจา เป็นคนงาน
คักถ่านหินใส่เตาไฟ ลูกเรือ และแม่แ่กการชโยหยอนางรม ต่อมาลันตันได้เข้าร่วมกับกลุ่ม
"Coxey's Army" ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของผู้คักงาน กลุ่มนี้พยายามเรียกร้องให้รัฐบาล
ปฏิรูปเศรษฐกิจ ในช่วงนี้เองลันตันได้ถูกจับเข้าคุกเป็นเวลา 35 วัน ค่ายข้อหาจรัจคที่นิวยอร์ก

ในค่านการศึกษา้น เนื่องจากลันตันเป็นคนที่ยากจนมาก เขาจึงไม่มีโอกาสเข้ารับ
การศึกษาตามสถานศึกษาค่าง ๆ แคลลันตันเป็นผู้ที่ชอบอ่าน ซึ่งนิสัยรักการอ่านนี้เอง เป็นเสมือน
กักับการที่เขาศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง แคลหลังจากที่เขาถูกจับเข้าคุกค่ายข้อหาจรัจค เพราะลันตันมี
ความคิดว่าอาชีพที่ไ้แรงงานเป็นอาชีพที่ถูคมาก เพราะไคค้ำจ้ง เพียง เล็กน้อย ในขณะที่อาชีพ

ที่ไซมอน เป็นอาชีพที่ยาวนานและไค้ค่าจ้างดีกว่า ลันตันจึงไค้ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะเข้า
รับการศึกษ โดยเริ่มที่โรงเรียนมัธยมศึกษาโอ๊คแลนด์ (Oakland High School)
จากการที่ลันตันมีความพร้อมในค่านิยมและสุขภาพจึงทำให้เขาสำเร็จการศึกษาระดับมัธยม
ศึกษาไค้อย่างรวดเร็ว ต่อมาลันตันเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย (University
of California) แต่เรียนไค้เพียง 1 เทอม ลันตันก็ลาออกเพราะเห็นว่าการศึกษามิไค้
ทำให้เขาเป็นนักเขียนไค้เร็วสมดังความคั่งใจ

ในปี ค.ศ. 1897 ลันตันไค้เดินทางไปคลอนไค้ค (Klondike) เช่นเดียวกับ
คนอื่น ๆ จำนวนมาก เนื่องจากการตื่นทอง (Gold Rush) ลันตันอยู่ที่คลอนไค้คเป็นเวลา
1 ปี คุ้มประสบการณต่าง ๆ ที่คลอนไค้คนี้เองทำให้ลันตันเริ่มอาชีพนักเขียนอย่างจริงจัง
ถึงแม้ในช่วงก่อนปี ค.ศ. 1897 ลันตันจะผลิตผลงานบ้างแต่ก็เป็นเพียงระยะ ๆ เมื่อลันตัน
เริ่มงานเขียนอย่างจริงจังแทนที่ผลงานของเขาจะไค้ได้รับความนิยมนั้นที่เขาถนัดต้องมีชีวิต
อยู่อย่างยากลำบากต้องเผชิญกับความหิวและความหนาวเย็น ลันตันประสบผลสำเร็จในฐานะ
นักเขียนคือในช่วงปี ค.ศ. 1898 - 1900 และในช่วง 16 ปี ลันตันไค้ผลิตงานถึง 43 เรื่อง
นอกจากนี้ยังมีผลงานเล็ก ๆ น้อย ๆ อีก ผลงานเรื่องแรกที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร The
Atlantic Monthly คือ An Odyssey of the North

ในปี ค.ศ. 1890 ลันตันแต่งงานกับเบสซี แมคเคิร์น (Bessie Maddern)
มีลูกสาว 2 คน แต่ 3 ปีต่อมาเขาไค้หย่ากับเบสซีไปแต่งงานกับชาร์ เมียน คิทเทรจจ์
(Charmian Kittredge) ซึ่งเป็นคนโรแมนติกเช่นเดียวกับลันตัน แรกเริ่มชีวิตการ
แต่งงานของทั้งคู่ไปไค้ดี แต่เมื่อลันตันมีไค้ในสิ่งที่คาดหวังคือบุตรชายและชีวิตก็เริ่มเข้ากัน
ไม่ไค้ ประกอบกับต่อมาลันตันเริ่มมาคบหากับเพื่อน ๆ ที่มีแนวความคิดแบบสังคมนิยม เขา
จึงหันไปคิมเหล้า และ กลายเป็นคนคิมเหล้า ซึ่งตลอดชีวิตลันตันพยายามที่จะแก้ไข
แต่ก็ทำไม่สำเร็จ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1913 ลันตันก็หมดสมรรถภาพในการเขียน แม้ว่า
เขาพยายามอย่างยิ่งที่จะบังคับตนเองให้เขียนจนถึงขนาดเคยซื้อเค้าโครง เรื่องและบางครั้ง

ก็ขโมยความคิดมาจากหนังสืออื่น ๆ แต่เขาก็ไม่เป็นที่ยอมรับในฐานะนักเขียนที่ยิ่งใหญ่อีกต่อไป ในวันที่ 22 พฤศจิกายน 1916 ลันตันได้เสียชีวิตด้วยโรคโลหิตเป็นพิษเพราะปัสสาวะซัด ในขณะที่เดียวกันก็มีการกล่าวว่าการตายของลันตันเป็นการฆ่าตัวตายของลันตันเอง เนื่องจากมาจากในช่วงที่ชีวิตของลันตันขึ้นสูงสุด ลันตันได้ซื้อที่ดินในเขตแคลิฟอร์เนีย (Sonoma County) ซึ่งอยู่ทางภาคตะวันตกของรัฐแคลิฟอร์เนีย ซึ่งเขาค้างชื่อว่า "Valley of the Moon Ranch" บนที่ดินนี้ลันตันได้สร้างคฤหาสน์ที่ใหญ่โตโดยให้ชื่อว่า "Wolf House" นอกจากนี้เขายังได้ทำธุรกิจอีกหลายอย่าง แม้ว่าลันตันจะมีทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เขาปรารถนา แต่เขาก็มารู้สึกว่าตนเองไม่มีความสุข ต่อมาธุรกิจของเขาใกล้ล้มเหลวลง และเขาเริ่มรู้สึกว่า Valley of the Moon Ranch มีค่าใช้จ่ายของเขาเลย เพราะค่าใช้จ่ายในการดูแลที่ดินและคฤหาสน์สูงมากในขณะที่ลันตันไม่คุ้ม และในขณะที่เดียวกันลันตันเองก็มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนบ้านและคนงานจนกระทั่งคฤหาสน์ที่ชื่อ "Wolf House" ถูกไฟไหม้อย่างลึกลับ ในที่สุด ลันตันก็กลายเป็นคนเมื่หนี้สินรุงรัง เนื่องจากเหตุผลข้างต้นประกอบกับลันตันชอบใช้ชีวิตอย่างหรูหราฟุ่มเฟือยและมีความใจกว้างจึงทำให้รายรับไม่พอกับรายจ่าย แม้ลันตันจะอยู่ในสภาพเช่นนี้ เขาก็ไม่พยายามแก้ไขอะไรทั้งสิ้นทั้งที่ยังคงดื่มอย่างหนักด้วย ในที่สุดด้วยความเจ็บป่วยทั้งทางกาย ทางใจ และปัญหาเรื่องเงินทอง แจ็ค ลันตัน ก็ได้ฆ่าตัวตายด้วยการรับประทานยาแก้ปวดเกินขนาด

แจ็ค ลันตัน ในฐานะนักเขียนธรรมชาตินิยม

กล่าวกันว่า ไอนา คูลบริธ (Ina Coolbrith) ซึ่งเป็นกวีหญิงและบรรณาธิการชาวโอ๊คแลนด์ เป็นผู้ที่มิอทธิพลต่อการสร้างนิสัยรักการอ่านและความสนใจในวรรณคดีของลันตัน นอกจากนี้ลันตันยังได้รับอิทธิพลแนวความคิดทางก้านสังคมอีก ซึ่งแนวความคิดเหล่านี้ได้ปรากฏในผลงานของลันตัน แนวความคิดดังกล่าวคือ

1. แนวความคิดแบบสังคมนิยมของมาร์กซ (Marx) ซึ่งมีความเชื่อว่า ชนชั้นกรรมาชีพจะได้อำนาจในการปกครองในที่สุด ก็จะได้เห็นได้จากผลงานดังต่อไปนี้ The People

of the Abyss (1903), The Iron Heel (1908), The War of the Classes (1905), Revolution (1910)

2. แนวความคิดของนิทเช่ (Nietzsche) ซึ่งเชื่อว่าเมื่อมีความกั้มั่งจะทำให้เขาอยู่เหนือความดีและความชั่ว และผู้นั้นจะเป็นเหมือนมนุษย์ (superman) และท้าวหลัง เช่นนี้จะทำลายระบอบประชาธิปไตยอันเลื่อมโทรมลงได้ และชาร์ลส์ การ์วิน (Charles Darwin) ที่ว่าผู้ที่แข็งแรงเท่านั้นจึงจะสามารถดำรงชีวิตอยู่ในโลกนี้ได้ ดังจะเห็นได้จากผลงานต่อไปนี้ The Call of the Wild (1903), The Sea Wolf (1904)

กล่าวว่ที่ลันตันยอมรับแนวความคิดของนิทเช่กับคาร์วินเนื่องมาจากสภาพแวดล้อมอันเนื่องมาจากสภาพที่ครอบครัวของลันตันที่บิดา เลี้ยงชราและชู้โรคไม่สามารถช่วยเหลือครอบครัวได้ มารดาก็ไม่รับนิทเช่ ประกอบกับเป็นช่วงของ เศรษฐกิจไม่คึก (ปลาย ค.ศ. 1880 - 1889) จึงทำให้ครอบครัวของลันตันไม่ต่างไปจากชนชั้นต่ำเลย ลันตันต้องการอย่างยิ่งที่จะหลุดพ้นจากสภาพนี้ นอกจากความรู้สึกสลดใจกับสภาพของตนเองแล้วลันตันยังรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนอื่น ๆ ที่อยู่ในสภาพเดียวกับเขาด้วย ลันตันจึงคิดว่าจะต้องมีการทำอะไรสักอย่าง เพื่อความอยู่รอด ซึ่งการอยู่รอดมีอยู่ 2 ชนิด คือ

1. การเอาตัวรอด ลันตันเชื่อว่าการที่จะเอาตัวรอดก็โดยการแข่งขันของตัวเองที่ขึ้นไค้นคองอาศัยธุรกิจ (business) และความเป็นตัวใครตัวมัน (individualism)
2. การเอาสังคมนรอด ลันตันคิดว่า การที่จะช่วยชนชั้นต่ำไค้นคองจะต้องอาศัยระบอบสังคมนิยม

เมื่อพิจารณาให้ลึกจะพบว่าตัวละครของลันตันมักจะมีลักษณะโรแมนติก และสถานที่ของเหตุการณ์ (settings) มักจะเป็นที่ที่อยู่น่าคน (exotic) นอกจากนี้ในการนำเสนอเรื่องลันตันมักจะใช้เทคนิคผ่านทางกรกระทำ (action) มากกว่าผ่านทางกรพรรณนา (exposition) แต่อย่างไรก็ตาม แจ็ค ลันตัน ก็ยังได้รับการขนานนามว่าเป็นนักเขียนในแนวธรรมชาตินิยม เนื่องจากเขามักจะให้ภาพของสังคมอันชั่วร้ายที่ต้องมีการต่อสู้

เพื่อการอยู่รอด เป็นที่น่าสังเกตุว่า ภาพของสังคมในแง่ลบที่ลันตันบรรยายหรือให้กับผู้อ่านนั้น มักจะสมจริงสมจัง เนื่องจากตัวผู้เขียนเองได้ประสบมาด้วยตนเอง ซึ่งในขณะที่นักเขียนอื่น ๆ มักจะเป็นแค่เพียงผู้สังเกตุการณ์เท่านั้น (หมายความว่าเขียนขึ้นจากการสังเกตุโดยที่ตัวเอง มิได้เข้าไปอยู่ในสภาพนั้น ๆ)

ผลงานของแจ๊ค ลันตัน ที่ผสมผสานระหว่างความคิดแบบสังคมนิยมกับความคิดของ นิทเช่และคาร์วินครั้งหนึ่ง เคยได้รับความนิยมนอย่างมากภายในอเมริกา แต่ปัจจุบันผลงานของ ลันตันกลับเป็นที่นิยมในยุโรปโดยเฉพาะประเทศหลังม่านเหล็ก ดังเช่น ผลงานเรื่อง The Iron Heel กลายเป็นหนังสือที่ขายดีมากในประเทศรัสเซีย

ผลงานของ แจ๊ค ลันตัน

The Call of the Wild (1903)

The People of the Abyss (1903)

The Sea Wolf (1904)

The War of the Classes (1905)

White Fang (1907)

The Iron Heel (1908)

Martin Eden (1909)

Revolution (1910)

"THE CALL OF THE WILD"

(1903)

ผลงานชิ้นนี้นับเป็นผลงานที่ทำให้ผู้เขียนคือ แจ็ค ลันคัน เป็นที่รู้จักอย่างมาก นอกจากนี้ผลงานชิ้นนี้ยังทำให้ลันคันร่ำรวยขึ้นจนหมดปัญหาเกี่ยวกับเรื่องการค้าเงินชีวิต เนื้อเรื่องนอกจากจะเป็น เรื่องของสุนัขที่จ่าของคอสตู เพื่อความอยู่รอดแล้วยังให้ภาพของตัวละครซึ่งมีลักษณะเฉพาะในช่วงคืนทองค้าย ถ้าพิจารณาให้ถี่ถ้วนนวนิยายเรื่องนี้สามารถพิจารณาได้ 3 ระคับ คือ

1. เกี่ยวกับการปรับตัวเองของบัค (Buck) จากการทำเป็นสุนัขบ้านกลายเป็นสุนัขที่ค้องคอสตู เช่นสุนัขป่า เพื่อการอยู่รอด และในที่สุดก็เป็นสุนัขป่าอย่างเต็มตัว
2. การที่บัคพยายามต่อสู้และเรียนรู้ เพื่อความอยู่รอดและความยิ่งใหญ่ขึ้นก็ เช่นเดียวกับลันคันที่พยายามต่อสู้ เพื่อไปสู่ความสำเร็จทั้งในฐานะนักเขียนและในค่านเงินทอง
3. ในแนวคิดค่านปรัชญา คือมนุษย์กับสัตว์มีได้แตกต่างกันเลยเพราะไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ต่างก็พยายามที่จะเรียนรู้และปรับตัว เข้ากับสภาพแวดล้อม เพื่อความอยู่รอด ลันคันเชื่อว่าการปรับตัวนั้นเราอาจจะแพบางแต่ในที่สุดชัยชนะจะต้อง เป็นของเรา และในการปรับตัวนั้นใจแต่เพียงปรับเฉพาะร่างกายเท่านั้น แต่ต้องปรับทั้งสภาพจิตใจด้วย นั่นคือไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ต่างก็จะพัฒนาจิตใจไปสู่ความโลภ ความมีเล่ห์เหลี่ยม ความรุนแรง และการ เป็นตัวของตัวเอง และในที่สุดเมื่อมนุษย์หรือสัตว์สามารถมีพลังกำลังที่เข้มแข็งพร้อมด้วยเล่ห์เหลี่ยมแล้วก็จะคอยจ้องจะครุบเหยื่อซึ่งมักจะเป็นพวกที่อ่อนแอกว่า เพราะฉะนั้นกฎของโลกนี้จึงมีเพียงฆ่าหรือถูกฆ่า (kill or be killed) หรือกินหรือถูกกิน (Eat or eaten)

เนื้อเรื่องย่อ บัค (Buck) เป็นสุนัขไล่แกะในแคลิฟอร์เนีย และมีชีวิตสุขสบายมาก ต่อมาถูกขโมยไปขายให้กับชาย 2 คน เพื่อไล่ลากเลื่อนในดินแดนตอนเหนือ อันเต็มไปด้วยอันตรายและความหนาวเย็น บัคต้องทนทุกข์ทรมานอยู่กับมนุษย์ซึ่งมีความป่าเถื่อน และในขณะเดียวกันก็ต้องต่อสู้กับสุนัขอื่น ๆ เพื่อความอยู่รอด ด้วยความที่บัค เป็นสุนัขที่แข็งแรง

และกล่าวหาจริงทำให้บัคเอาชนะสุนัขตัวอื่น ๆ ได้หมด และในที่สุดก็ได้รับการยอมรับเป็นหัวหน้า บัคต้อง เปลี่ยนเจ้าของคนแล้วคนเล่า จนในที่สุดบัคก็ได้เจ้าของใหม่คือ จอห์น ฮอร์ตัน ซึ่งได้ช่วยบัคไพบทนาการค้อย่างทารุณจากเจ้าของซึ่งเป็นชาวเหมือง นอกจากนี้ ฮอร์ตันยังได้ช่วยรักษาบาดแผลของบัคจนหาย ด้วยเหตุนี้บัคจึงมีความรักนายใหม่ของมันอย่างมาก บัคได้แสดงความรักและความกตัญญูต่อฮอร์ตันโดยการช่วยชีวิตฮอร์ตันถึง 2 ครั้ง และยังทำให้ฮอร์ตันชนะพนัน 1,000 เหรียญ โดยสามารถลากเลื่อนที่หนักออกจากหิมะได้สำเร็จ ต่อมาฮอร์ตันถูกอินเดียนแทงฆ่าตาย บัคโกรธแค้นมากและได้แก้แค้นโดยฆ่าอินเดียนหลายคน เมื่อไม่มีฮอร์ตันบัคจึงกลับเข้าไปอยู่ในป่าตามความต้องการของใจตน แต่ทุก ๆ ปี บัคจะต้องกลับมาเยี่ยมหลุมศพของฮอร์ตันโดยไม่ลืมเลย

วิจารณ์

1. สำหรับนวนิยายเรื่อง "The Call of the Wild" นี้ ถ้าพิจารณาเพียงผิวเผินจะเป็นเสมือนเรื่องราวการผจญภัยของสุนัขตัวหนึ่งเท่านั้น แต่เมื่อพิจารณาให้ลึกลงไปแล้วผู้อ่านจะเห็นได้ว่าในการเล่าเรื่องการผจญภัยของบัคนั้น ผู้เขียนคือ แจ็ค ลันคัน ได้สอดแทรกความรู้สึกส่วนตัวลงไปด้วย นั่นคือในช่วงค่อของหลังสงครามกลางเมืองกับช่วงต้นของสงครามโลกครั้งที่ 1 สภาพสังคมได้เริ่มเปลี่ยนไปจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรม ซึ่งผสมกับระบบนายทุนนิยม ผลทำให้ชาวไร่ชาวนาและคนยากจนยิ่งทวีความยากจนมากยิ่งขึ้น แจ็ค ลันคันในช่วงนี้ คือปี ค.ศ. 1875 - 1916 ก็ได้รับผลกระทบจากสภาพของสังคมเช่นเดียวกัน โดยส่วนตัวของลันคันแล้ว เขาไม่พอใจกับสภาพสังคมแบบอุตสาหกรรม เพราะลันคันยังมีความพอใจต่อสภาพสังคมแบบเกษตรกรรม ดังจะเห็นได้จากในชีวิตจริงของลันคันเองว่า ในช่วงที่เขาประสบความสำเร็จในชีวิตการเป็นนักเขียน เขาได้ซื้อที่ดินเพื่อทำการเกษตรที่เมณฑลโซโนมา (Sonoma County) ซึ่งมีลักษณะเช่นเดียวกับซานตา คลารา (Santa Clara) อันเป็นที่ที่บัค (ตัวเอกของเรื่อง "The Call of The Wild" อยู่ก่อนถูกขโมยตัวไปขาย ผู้เขียนได้บรรยายถึงสภาพอันน่าอยู่ของคฤหาสน์ที่ส่งรวมไปค่ายทุ่งหญ้าและสวนผลไม้ ลักษณะเช่นนี้ก็คือลักษณะของแคลิฟอร์เนียดินแดนที่ยังรักษาสภาพสังคมแบบเกษตรกรรมที่ลันคันพอใจ

"Buck lived at a big house in the sun-kissed Santa Clara Valley. Judge Miller's place, it was called. It stood back from the road, half hidden among the trees, through which glimpses could be caught of the wide cool veranda that ran around its four sides. The house was approached by gravelled driveways which wound about through wide - spreading lawns thongs were on even a more spacious scale than at the front. There were great stables, where a dozen grooms and boys held forth, rows of vine - clad servants' cottages, an endless and orderly array of outhouses, long grape arbors, green pastures, orchards, and berry patches." (p. 21)

สถานที่ของเหตุการณ์นอกจากจะเป็นดินแดนแห่งการ เกษตรกรรมแล้ว แจ็ค ลันกัน
ยังมักใช้สถานที่ที่เป็นทะเลหรือकिनแดนทางคอน เนื้อที่ปกคลุมไปด้วยหิมะถึง เช่นมั่งคเยีย
(Dyea beach) ใน "The Call of The Wild" เช่นเดียวกับซานตา คลารา ซึ่ง
किनแดนทั้ง 2 แห่งย่อมได้รับอิทธิพลทั้งการอุตสาหกรรม แต่ที่คเยียจะป่าเถื่อนกว่าซานตา
คลารา เพราะความหนาวเหน็บ ที่ซึ่งไม่มีความสงบ ไม่มีแม้แต่ความปลอดภัย ทุกชีวิตต้องคอย
ระมัดระวัง เพราะมีเคอั้นคราย ไม่ว่าทั้งคนและสัตว์ค่างก็เหมือนกัน คือเต็มไปด้วยความป่าเถื่อน
และคราย

"Buck's first day on the Dyea beach was like a nightmare. Every hour was filled with shock and surprise. He had been suddenly jerked from the heart of civilization and flung into the heart of things primordial. No lazy, sun-kissed life was this, with nothing to do but loaf and be bored. Here was neither peace, nor rest, nor a moment's safety. All was confusion and action, and every moment life and limb were in peril. There was imperative need to be

constantly alert, for these dogs and men were not town dogs and men. They were savages, all of them (pp. 30 - 31)

2. อาจกล่าวได้ว่า แจ็ค ลันตัน ต้องการที่จะบอกถึงความสำคัญของความรัก (love) ให้กัน เพราะความรักจะทำให้คนเราอยู่ด้วยกันได้อย่างมีความสุข และความรักไม่จำเป็นจะต้องเป็นความรักระหว่างมนุษย์กับมนุษย์หรือสัตว์กับสัตว์เท่านั้น แต่อาจจะเป็นความรักระหว่างมนุษย์กับสัตว์ก็ได้ ดังเช่นที่แจ็คกับชอร์นตันมีความรักและความห่วงใยให้แก่กันและกัน จึงเห็นได้ว่าก่อนหน้าที่แจ็คจะพบกับชอร์นตันนั้น แจ็คไม่เคยมีความรู้สึกรักเจ้านายคนใหม่ของมันเลยตั้งแต่ถูกขโมยมา สิ่งเดียวที่แจ็ครู้สึกคือการอยู่รอดเท่านั้น จนกระทั่งได้มาอยู่กับชอร์นตัน แจ็คจึงเริ่มมีความรู้สึก เช่นนี้จึงเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวไว้ที่แจ็คหึงชอร์นตัน เข้าป่าตามที่ใจเรีบร้อง

"They stopped by a running stream to drink, and, stopping, Buck remembered John Thornton. He (Buck) sat down. The wolf started on toward the place from where the call surely came, then returned to him, sniffing noses and making actions as though to encourage them. But Buck turned about and started slowly on the back track ...

John Thornton was eating dinner when Buck dashed into camp and sprang upon him, in a frenzy of affection, overturning him, scrambling upon him, licking his face, biting his hand - "

(p. 91)

เมื่อลันตันดำเนินเรื่องมาโดยแสดงให้เห็นว่าการมีความรักให้แก่กันและกัน เป็นสิ่งที่ ผู้อ่านจะรู้สึกคล้ายคลึงกับสิ่งที่ลันตันต้องการชี้ให้เห็นและจะรู้สึกว่าการโลกสดใส น่าอยู่ แต่ความสุขนี้ก็อยู่ได้ไม่นานเพราะลันตันได้หักมุมทุกสิ่งทุกอย่างโดยให้ชอร์นตันถูกอินเดียนแดงฆ่า

อาจก็ความไ้ว่า สันคิมต้องการจะพูดว่าความรักเป็นสิ่งทีุ่ โดยที่ธอร์นตันเป็นเสมือนตัวแทน
 ของความรัก แต่มาเสียบายที่ความรักมีอายุสั้นมาก เพราะธอร์นตันถูกฆ่า และเมื่อไม่มี
 ความรักแล้วสิ่งคมนนี้ก็ไม่มีอะไรมาผูกพันซึ่งกันและกัน กังที่เมื่อปราศจากธอร์นตัน บั๊กก็คัก
 สิ้นใจ เข้าไปอยู่ป่าคามเสี่ยง เรียบรองของตนเอง

3. สำนัคคะ (theme) ของ "The Call of the Wild" ที่เห็นเด่นชัด
 คือ การต่อสู้เพื่อความอยู่รอด (struggle for survival) จากการทำบั๊กซึ่งครั้งหนึ่งมี
 ชีวิตอยู่อย่างสบายในคฤหัสถ์อันกว้างใหญ่ไพศาลในแคลิฟอร์เนีย มีหน้าที่เพียงอารักขามอลลี
 (Mollie) กับอลิซ (Alice) ซึ่งเป็นลูกของเจ้าของคฤหาสถ์ที่เป็นตุลาการ แะชีวิตหักเห
 ไปทำให้บั๊กต้องกลายเป็นสุนัขที่ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดและเรียนรู้ที่จะเป็นสุนัข ซึ่งบั๊กก็
 สามารถทำได้ย่่างดีและผู้นานก็สามารถเห็นการพัฒนาการของบั๊กจากความเป็นสุนัขบ้านไปสู่
 ความเป็นสุนัขป่าได้อย่างดีเป็นลำดับดังนี้

1. บั๊ก เป็นสุนัขบ้านที่อยู่อย่างมีความสุข มีหน้าที่เพียง เป็นเพื่อนเล่นกับ
 บรรดาลูก ๆ ของเจ้าของคฤหาสถ์ เมื่ออากาศหนาวเย็นบั๊กก็นอนข้างเตาไฟอย่างอบอุ่น

"But Buck was neither house-dog nor kennel dog. The
 whole realm was his. He plunged into the swimming tank or went
 hunting with the Judge's sons; he escorted Mollie and Alice, the
 Judge's daughters, on long twilight or early morning rambles; on
 wintry nights he lay at the Judge's feet before the roaring library
 fire ..." (p. 22)

2. เมื่อบั๊กถูกบังคับให้ทำงานลากเลื่อนในดินแดนอันหนาวเย็นทางตอน
 เหนือ บั๊กได้พยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ รวมทั้งความอยู่รอด กังเช่นเมื่อบั๊กเดินทางไปยัง
 ดินแดนหิมะ บั๊กต้องเผชิญปัญหากับการนอน เนื่องจากอากาศหนาวเหน็บมากจนบั๊กไม่สามารถ
 นอนหลับได้ เพราะบั๊กยังไม่รู้จักวิธีการขุดหลุมนอน บั๊กจึงต้องเรียนรู้จากเพื่อน ๆ ของมัน

" He (Buck) lay down on the snow and attempted to sleep, but the frost soon drove him shivering to his feet ...

Finally an idea came to him. He would return and see how his own team mates were making out. To his astonishment, they had disappeared ... A whiff of warm air ascended to his nostrils and there, curled up under the snow in a snug ball, lay-Billee ...

Another lesson. So that was the way they did it, eh? Buck confidently selected a spot, and with much fuss and waste effort proceeded to dig a hole for himself ..." (pp. 33 - 34)

เมื่อบัคสามารถปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมได้แล้ว บัคก็เริ่มมีความรู้สึก
ของการจะเป็นผู้นำ ก็จึงเห็นได้จากบัคพยายามต่อสู้กับสปีทส์ เพื่อแย่งความเป็นใหญ่ และบัค
ก็ทำใจสำเร็จ ในที่สุดบัคก็เป็นที่หัวหน้ากลุ่มสุนัขลากเลื่อนซึ่งบัคมีความรู้สึกพอใจมาก

"... There was no place for Buck save at the front. Once more Francois called, and once more Buck laughed and kept away.

'T' row down de club, Perrault commanded.

Francois complied, whereupon Buck trotted in, laughing triumphantly, and swung around into position at the head of the team." (pp. 53 - 54)

3. บัคได้พัฒนาจากการเป็นสุนัขที่พยายามต่อสู้เพื่อความอยู่รอดเพียงสุนัขป่า
มาเป็นสุนัขป่าโดยเต็มตัว และในส่วนตัวของหัวใจบัคต้องการที่จะเข้าไปอยู่ป่าอย่างอิสระ
บัครู้สึกว่ามีเสียงเรียกของบัคอยู่ตลอดเวลา การที่บัคเป็นเช่นนั้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นเพราะ

สัญชาตญาณที่บัคถ่ายทอดมาจากบรรพบุรุษของบัคซึ่ง เป็นสุนัขป่า ถึงแม้ว่าบัคจะถูกนำมาเลี้ยง
กับมนุษย์แต่สัญชาตญาณแห่งความเป็นสุนัขป่าก็ยังคงอยู่

"And not only did he learn by experience, but instincts long dead become alive again ... he remembered back to the youth of the breed, to the time the wild dogs ranged in packs through the primeval, forest, and killed their meat as they ran it down ... They quickened the old life within him, and the old tricks which they had stamped into the heredity of the breed were his tricks. They came to him without effort or discovery, as though they had been his always." (p. 38)

ด้วยเหตุนี้เอง เมื่อบัคสูญเสียความผูกพันกับธอร์ตัน บัคจึงกลับเข้าไปอยู่ป่า
และกลายเป็นสุนัขป่าอย่าง เต็มตัว ซึ่งบัคก็มีความรู้สึกพอใจกับความเป็นสุนัขป่าของตัวเอง

"From far away drifted a faint, sharp yelp, followed by a chorus of similar sharp yelps. As the moments passed the yelps grew closer and louder. Again Buck knew them as things heard in that other world which persisted in his memory. It was the call, the many-noted call, sounding more luringly and compelling than ever before. And as never before, he was ready to obey. John Thornton was dead. The last tie was broken. Man and the claims of man no longer bound him. (p. 99)

4. การใช้สัญลักษณ์ (symbolism)

จอห์น ธรอร์ตัน เป็นสัญลักษณ์ของความรัก จากคำว่า "ไอ้" ลันตัน เห็นความสำคัญของคุณสมบัตินี้ แต่เป็นที่น่าเสียดายว่า แม้ว่าความรักจะเป็นสิ่งที่แต่ละสิ่งที่มีกันได้ ยั่งยืนเลย เพราะธรอร์ตันเองก็ถูกฆ่าตายในที่สุด

"The pool itself, muddy and discolored from the sluice boxes, effectually hid what it contained, and it contained John Thornton; for Buck followed his trace into the water, from which no trace led away." (p. 98)

บัค เป็นสัญลักษณ์ของธรรมชาติที่ถูกมนุษย์พยายามทำลายแต่อย่างไรก็ตาม ลันตันพยายามที่จะชี้ให้เห็นว่ามนุษย์จะชนะธรรมชาติได้ก็ต่อเมื่อมนุษย์จะต้องมีอาวุธ แต่ถ้ามองจากอาวุธ เมื่อไรก็ตามมนุษย์ก็จะพ่ายแพ้ต่อธรรมชาติ

"He (Buck) had killed man, the noblest game of all, and he had killed in the face of the law of club and fang. He sniffed the bodies curiously. They had died so easily. It was harder to kill a husky dog than them. They were no match at all, were it not for their arrows and spears and clubs. Thence forward he would be unafraid of them except when they bore in their hands their arrows, spears, and clubs." (pp. 98 - 99)

VI

FOR THE LOVE OF A MAN

When John Thornton froze his feet in the previous December, his partners had made him comfortable and left him to get well, going on themselves up the river to get out a raft of saw-logs for Dawson. He was still limping slightly at the time he rescued Buck, but with the continued warm weather even the slight limp left him. And here, lying by the river bank through the long spring days, watching the running water, listening lazily to the songs of birds and the hum of nature, Buck slowly won back his strength.

A rest comes very good after one has travelled three thousand miles, and it must be confessed that Buck waxed lazy as his wounds healed, his muscles swelled out, and the flesh came back to cover his bones. For that matter, they were all loafing - Buck, John Thornton, and Skeet and Nig - waiting for the raft to come that was to carry them down to Dawson. Skeet was a little Irish setter who early made friends with Buck, who in a dying condition, was unable to resent her first advances. She had the doctor trait which some dogs possess, and as a mother cat washes her kittens, so she washed and cleansed Buck's wounds. Regularly, each morning after he had finished his breakfast. She performed her self-appointed task, till he came to look for her ministrations as much as he did for Thornton's. Nig, equally friendly though less demonstrative, was a huge black dog, half bloodhound and half deerhound, with eyes that laughed and a boundless good nature.

To Buck's surprise these dogs manifested no jealousy toward him. They seemed to share the kindness and largeness of John Thornton. As Buck grew stronger they enticed him into all sorts of ridiculous games, in which Thornton himself could not forbear to join, and in this fashion Buck romped through his convalescence and into a new existence. Love, genuine passionate love, was his for the first time. This he had never experienced at Judge Miller's down in the sun-kissed Santa Clara Valley. With the Judge's sons, hunting and tramping, it had been a working partnership; with the Judge's grandsons, a sort of pompous guardianship; and with the Judge himself, a stately and dignified friendship. But love that was feverish and burning, that was adoration, that was madness, it had taken John Thornton to arouse.

This man had saved his life, which was something; but, further, he was the ideal master. Other men saw to the welfare of their dogs from a sense of duty and business expediency; he saw to the welfare of his as if they were his own children, because he could not help it. And he saw further. He never forgot a kindly greeting or a cheering word, and to sit down for a long talk with them ("gas" he called it) was as much his delight as theirs. He had a way of taking Buck's head roughly between his hands, and resting his own head upon Buck's, of shaking him back and forth, the while calling him ill names that to Buck were love names. Buck knew no greater joy than that rough embrace and the sound of murmured oaths, and at each jerk back and forth it seemed that his heart would be shaken out of his body so great was its ecstasy. And when, released, he sprang to his feet, his mouth laughing,

his eyes eloquent, his throat vibrant with unuttered sound, and in that fashion remained without movement, John Thornton would reverently exclaim, "God! you can all but speak!"

Buck had a trick of love expression that was akin to hurt. He would often seize Thornton's hand in his mouth and close so fiercely that the flesh bore the impress of his teeth for some time afterward. And as Buck understood the oaths to be love words, so the man understood this feigned bite for a caress.

For the most part, however, Buck's love was expressed in adoration. While he went wild with happiness when Thornton touched him or spoke to him, he did not seek these tokens. Unlike Skeet, who was wont to shove her nose under Thornton's hand and nudge and nudge till petted, or Nig, who would stalk up and rest his great head on Thornton's knee, Buck was content to adore at a distance. He would lie by the hour, eager, alert, at Thornton's feet, looking up into his face, dwelling upon it, studying it, following with keenest interest each fleeting expression, every movement or change of feature. Or, as chance might have it, he would lie farther away, to the side or rear, watching the outlines of the man and the occasional movements of his body. And often, such was the communion in which they lived, the strength of Buck's gaze would draw John Thornton's head around, and he would return the gaze, without speech, his heart shining out of his eyes as Buck's heart shone out.

For a long time after his rescue, Buck did not like Thornton to get out of his sight. From the moment he left the tent to when he

entered it again, Buck would follow at his heels. His transient masters since he had come into the Northland had bred in him a fear that no master could be permanent. He was afraid that Thornton would pass out of his life as Perrault and Francois and the Scotch half-breed had passed out. Even in the night, in his dreams, he was haunted by this fear. At such times he would shake off sleep and creep through the chill to the flap of the tent, where he would stand and listen to the sound of his master's breathing.

But in spite of his great love he bore John Thornton, which seemed to bespeak the soft civilizing influence, the strain of the primitive, which the Northland had aroused in him, remained alive and active. Faithfulness and devotion, things born of fire and roof, were his; yet he retained his wildness and wiliness. He was a thing of the wild, come in from the wild to sit by John Thornton's fire, rather than a dog of the soft Southland stamped with the marks of generations of civilization. Because of his very great love, he could not steal from this man, but from any other man, in any other camp, he did not hesitate an instant, while the cunning with which he stole enabled him to escape detection.

His face and body were scored by the teeth of many dogs, and he fought as fiercely as ever and more shrewdly. Skeet and Nig were too good-natured for quarrelling - besides, they belonged to John Thornton; but the strange dog, no matter what the breed or valor, swiftly acknowledged Buck's supremacy or found himself struggling for life with a terrible antagonist. And Buck was merciless. He had

learned well the law of club and fang, and he never forewent an advantage or drew back from a foe he had started on the way to Death. He had lessoned from Spitz, and from the chief fighting dogs of the police and mail, and knew there was no middle course. He must master or be mastered; while to show mercy was a weakness. Mercy did not exist in the primordial life. It was misunderstood for fear, and such misunderstandings made for death. Kill or be killed, eat or be eaten, was the law; and this mandate, down out of the depths of Time, he obeyed.

He was older than the days he had seen and the breaths he had drawn. He linked the past with the present, and the eternity behind him throbbed through him in a mighty rhythm to which he swayed as the tides and seasons swayed. He sat by John Thornton's fire, a broad-breasted dog, whitefanged and long-furred; but behind him were the shades of all manner of dogs, half-wolves and wild wolves, urgent and prompting, tasting the savor of the meat he ate, thirsting for the water he drank, scenting the wind with him, listening with him and telling him the sounds made by the wild life in the forest, dictating his moods, directing his actions, lying down to sleep with him when he lay down, and dreaming with him and beyond him and becoming themselves the stuff of his dreams.

So peremptorily did these shades beckon him, that each day mankind and the claims of mankind slipped farther from him. Deep in the forest a call was sounding, and as often as he heard this call, mysteriously thrilling and luring, he felt compelled to turn his back upon the fire and the beaten earth around it, and to plunge into the

forest, and on and on, he knew not where or why; nor did he wonder where or why, the call sounding imperiously, deep in the forest. But as often as he gained the soft unbroken earth and the green shade, the love for John Thornton drew him back to the fire again.

Thornton alone held him. The rest of mankind was as nothing. Chance travellers might praise or pet him; but he was cold under it all, and from a too demonstrative man he would get up and walk away. When Thornton's partners, Hans and Pete, arrived on the long-expected raft, Buck refused to notice them till he learned they were close to Thornton; after that he tolerated them in a passive sort of way, accepting favors from them as though he favored them by accepting. They were of the same large type as Thornton, living close to the earth, thinking simply and seeing clearly; and ere they swung the raft into the big eddy by the sawmill at Dawson, they understood Buck and his ways, and did not insist upon an intimacy such as obtained with Skeet and Nig.

For Thornton, however, his love seemed to grow and grow. He alone among men could put a pack upon Buck's back in the summer travelling. Nothing was too great for Buck to do, when Thornton commanded. One day (they had grub-staked themselves from the proceeds of the raft and left Dawson for the head-waters of the Tanana) the men and dogs were sitting on the crest of a cliff which fell away, straight down, to naked bed-rock three hundred feet below. John Thornton was sitting near the edge, Buck at his shoulder. A thoughtless whim seized Thornton, and he drew the attention of Hans and Pete to the experiment

he had in mind. "Jump, Buck!" he commanded, sweeping his arm out and over the chasm. The next instant he was grappling with Buck on the extreme edge, while Hans and Pete were dragging them back into safety.

"It's uncanny," Pete said, after it was over and they had caught their speech.

Thornton shook his head. "No, it is splendid, and it is terrible, too. Do you know, it sometimes makes me afraid."

"I'm not hankering to be the man that lays hands on you while he's around," Pete announced conclusively, nodding his head toward Buck.

"Py Jingo!" was Hans's contribution. "Not mineself either."

It was at Circle City, ere the year was out, that Pete's apprehensions were realized. "Black" Burton, a man eviltempered and malicious, had been picking a quarrel with a tenderfoot at the bar, when Thornton stepped good-naturedly between. Buck, as was his custom, was lying in a corner, head on paws, watching his master's every action. Burton struck out, without warning, straight from the shoulder. Thornton was sent spinning, and saved himself from falling only by clutching the rail of the bar.

Those who were looking on heard what was neither bark nor yelp, but a something which is best described as a roar, and they saw Buck's body rise up in the air as he left the floor for Burton's throat. The man saved his life by instinctively throwing out his arm, but was hurled backward to the floor with Buck on top of him.

Buck loosed his teeth from the flesh of the arm and drove in again for the throat. This time the man succeeded only in partly blocking, and his throat was torn open. Then the crowd was upon Buck, and he was driven off; but while a surgeon checked the bleeding, he prowled up and down, growling furiously, attempting to rush in, and being forced back by an array of hostile clubs. A "miners' meeting," called on the spot, decided that the dog had sufficient provocation, and Buck was discharged. But his reputation was made, and from that day his name spread through every camp in Alaska.

Later on, in the fall of the year, he saved John Thornton's life in quite another fashion. The three partners were lining a long and narrow poling-boat down a bad stretch of rapids on the Forty Mile Creek. Hans and Pete moved along the bank, snubbing with a thin manila rope from tree to tree, while Thornton remained in the boat, helping its descent by means of a pole, and shouting directions to the shore. Buck, on the bank, worried and anxious, kept abreast of the boat, his eyes never off his master.

At a particularly bad spot, where a ledge of barely submerged rocks jutted out into the river, Hans cast off the rope, and, while Thornton poled the boat out into the stream, ran down the bank with the end in his hand to snub the boat when it had cleared the ledge. This it did, and was flying down-stream in a current as swift as a mill-race, when Hans checked it with the rope and checked too suddenly. The boat flirted over and snubbed in to the bank bottom up, while Thornton, flung sheer out of it, was carried downstream toward the

worst part of the rapids, a stretch of wild water in which no swimmer could live.

Buck had sprung in on the instant; and at the end of three hundred yards, amid a mad swirl of water, he overhauled Thornton. When he felt him grasp his tail, Buck headed for the bank, swimming with all his splendid strength. But the progress shoreward was slow; the progress down-stream amazingly rapid. From below came the fatal roaring where the wild current went wilder and was rent in shreds and spray by the rocks which thrust through like the teeth of an enormous comb. The suck of the water as it took the beginning of the last steep pitch was frightful, and Thornton knew that the shore was impossible. He scraped furiously over a rock, bruised across a second, and struck a third with crushing force. He clutched its slippery top with both hands, releasing Buck, and above the roar of the churning water shouted: "Go, Buck! Go!"

Buck could not hold his own, and swept on down-stream, struggling desperately, but unable to win back. When he heard Thornton's command repeated, he partly reared out of the water, throwing his head high, as though for a last look, then turned obediently toward the bank. He swam powerfully and was dragged ashore by Pete and Hans at the very point where swimming ceased to be possible and destruction began.

They knew that the time a man could cling to a slippery rock in the face of that driving current was a matter of minutes, and they ran as fast as they could up the bank to a point far above where

Thornton was hanging on. They attached the line with which they had been snubbing the boat to Buck's neck and shoulders, being careful that it should neither strangle him nor impede his swimming, and launched him into the stream. He struck out boldly, but not straight enough into the stream. He discovered the mistake too late, when Thornton was abreast of him and a bare halfdozen strokes away while he was being carried helplessly past.

Hans promptly snubbed with the rope, as though Buck were a boat. The rope thus tightening on him in the sweep of the current, he was jerked under the surface, and under the surface he remained till his body struck against the bank and he was hauled out. He was half drowned, and Hans and Pete threw themselves upon him, pounding the breath into him and the water out of him. He staggered to his feet and fell down. The faint sound of Thornton's voice came to them, and though they could not make out the words of it, they knew that he was in his extremity. His master's voice acted on Buck like an electric shock. He sprang to his feet and ran up the bank ahead of the men to the point of his previous departure.

Again the rope was attached and he was launched, and again he struck out, but this time straight into the stream. He had miscalculated once, but he would not be guilty of it a second time. Hans paid out the rope, permitting no slack, while Pete kept it clear of coils. Buck held on till he was on a line straight above Thornton; then he turned, and with the speed of an express train headed down upon him. Thornton saw him coming, and, as Buck struck him like a battering ram, with the whole force of the current behind him, he

reached up and closed with both arms around the shaggy neck. Hans snubbed the rope around the tree, and Buck and Thornton were jerked under the water. Strangling, suffocating, sometimes one upper-most and sometimes the other, dragging over the jagged bottom, smashing against rocks and snags, they veered in to the bank.

Thornton came to, belly downward and being violently propelled back and forth across a drift log by Hans and Pete. His first glance was for Buck, over whose limp and apparently lifeless body Nig was setting up a howl, while Skeet was licking the wet face and closed eyes. Thornton was himself bruised and battered, and he went carefully over Buck's body, when he had been brought around, finding three broken ribs.

"That settles it," he announced. "We camp right here." And camp they did, till Buck's ribs knitted and he was able to travel.

That winter, at Dawson, Buck performed another exploit, not so heroic, perhaps, but one that put his name many notches higher on the totem-pole of Alaskan fame. This exploit was particularly gratifying to the three men; for they stood in need of the outfit which it furnished, and were enabled to make a long-desired trip into the virgin East, where miners had not yet appeared. It was brought about by a conversation in the Eldorado saloon, in which men waxed boastful of their favorite dogs. Buck, because of his record, was the target for these men, and Thornton was driven stoutly to defend him. At the end of half an hour one man stated that his dog could start a sled with five hundred pounds and walk off with it, a second bragged six hundred for his dog; and a third, seven hundred.

"Pooh! Pooh!" said John Thornton, "Buck can start a thousand pounds."

"And break it out? and walk off with it for a hundred yards?" demanded Matthewson, a Bonanza king, he of the seven hundred vaunt.

"And break it out, and walk off with it for a hundred yards," John Thornton said coolly.

"Well," Matthewson said, slowly and deliberately, so that all could hear, "I've got a thousand dollars that says he can't. And there it is." So saying, he slammed a sack of gold dust of the size of a bologna sausage down upon the bar.

Nobody spoke. Thornton's bluff, if bluff it was, had been called. He could feel a flush of warm blood creeping up his face. His tongue had tricked him. He did not know whether Buck could start a thousand pounds. Half a ton! The enormousness of it appalled him. He had great faith in Buck's strength and had often thought him capable of starting such a load; but never, as now, had he faced the possibility of it, the eyes of a dozen men fixed upon him, silent and waiting. Further, he had no thousand dollars; nor had Hans or Pete.

"I've got a sled standing outside now, with twenty fiftypound sacks of flour on it," Matthewson went on with brutal directness, "so don't let that hinder you."

Thornton did not reply. He did not know what to say. He glanced from face to face in the absent way of a man who has lost the power of thought and is seeking somewhere to find the thing that will start it going again. The face of Jim O'Brien, a Mastodon king

and old-time comrade, caught his eyes. It was a cue to him, seeming to rouse him to do what he would never have dreamed of doing.

"Can you lend me a thousand?" he asked, almost in a whisper.

"Sure," answered O'Brien, thumping down a plethoric sack by the side of Matthewson's. "Though it's little faith I'm having, John, that the beast can do the trick."

The Eldorado emptied its occupants into the street to see the test. The tables were deserted, and the dealers and gamekeepers came forth to see the outcome of the wager and to lay odds. Several hundred men, furred and mittened, banked around the sled within easy distance. Matthewson's sled, loaded with a thousand pounds of flour, had been standing for a couple of hours, and in the intense cold (it was sixty below zero) the runners had frozen fast to the hard-packed snow. Men offered odds of two to one that Buck could not budge the sled. A quibble arose concerning the phrase "break out." O'Brien contended it was Thornton's privilege to knock the runners loose, leaving Buck to "break it out" from a dead stand-still. Matthewson insisted that the phrase included breaking the runners from the frozen grip of the snow. A majority of the men who had witnessed the making of the bet decided in his favor, whereat the odds went up to three to one against Buck. There were no takers. Not a man believed him capable of the feat. Thornton had been hurried into the wager, heavy with doubt; and now that he looked at the sled itself, the concrete fact, with the regular team of ten dogs curled up in the snow before it, the more impossible the task appeared. Matthewson waxed jubilant.